

κειομένην διὰ τῆς προτάσεώς του; Καὶ δὲν ἦτο φυσικώτερα καὶ λογικώτερα ἢ διὰ βίου συνένωσις δύο ἀνθρώπων, συγγενῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν; Καὶ δὲν ἐδικαιούτο νὰ προσδοκῆ παρὰ τῷ πλευρῷ τοῦ Καίῦ περισσότεραν εὐτυχίαν, μεγαλητέρας ἀπολαύσεις τοῦ βίου; Καὶ δὲν ἐδικαιούτο νὰ ὑπερηφανεύεται ἔχουσα ὡς σύζυγον τοιοῦτον ἀνδρα, σίος ὁ Καίῦ;

Βεβαίωτα! Καὶ ὅμως ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξοικειωθῆ πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδέαν, καὶ πᾶσαι αἱ σκέψεις αὐτῆς δὲν ἴσχυον ὅπως καταστήσωσιν αὐτὴ ποθητὴν τὴν μετὰ τοῦ Καίῦ συνένωσιν. Ὁ δεσποτικός, ὁ ἀπότομος καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα μηδεμίαν ἀντίστασιν ἀνεχόμενος χαρακτήρ του ἐνέπνεεν ἀνεκφραστόν τινα φόβον εἰς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν. Ὅλη τῆς ἡ ὑπερηφάνεια κατεξανίστατο κατὰ τῆς σκέψεως ταύτης.

Ἀνωτέρα τοῦ ἔρωτος μὲ ὄλας τοῦ τὰς ἀποχρώσεις εἶνε ἡ συμπάθεια. Αὕτη εἶνε τὸ κυριώτατον στήριγμα τοῦ ἔρωτος. Ἄνευ τῆς συμπαιθείας ἢ ἀγάπῃ ἡμῶν πρὸς τὴν γυναῖκα θὰ ἦτο μόνον πρόσκαιρος φλόξ τοῦ πάθους. Σπανίως δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐκπηδᾷ ὁ θεῖος σπινθὴρ τῆς ὁμοφροσύνης καὶ τῆς ἐν τῇ συμβίψει ἁρμονίας. Ἡ συμπάθεια καὶ ὁ ἔρωσ ἐχουσι μυρτίους ὀφθαλμούς, ἀλλ' ὅταν λειψῇ ἡ συμπάθεια, ταχύτατα κλείονται τὰ βλέφαρα τοῦ ἔρωτος.

Ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ ἀναστατάσει διατελοῦσα ὑπεδέχθη ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν τὸν Καίῦ, καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ φερθῆ πρὸς αὐτόν. Ὁ Καίῦ ἦτο σοβαρός, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο ἐκτάκτως τεθλιμμένος, ἐφρόντιζε δὲ περὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων μετὰ τοσαύτης ἡμερίας καὶ ψυχικῆς ἀταραξίας, ἣτις προσέβαλλε σχεδὸν τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἐνδομύχως ὁ Καίῦ δὲν ἠσθάνετο δριμύ ἄλγος, ἀλλὰ μόνον αἰσθημὰ τι βαρυθυμίας κατέλαβεν αὐτόν. Ὅτε ἠδύνατο νὰ συμπωνῆ πρὸς τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι αὕτη δὲν ἠγάπησε μὲ τὴν καρδίαν τῆς τὸν ἀποθανόντα, ἀλλ' ἔλυπειτο μόνον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐλπίδων τῆς. Καὶ τοιαύτας διαψεύσεις τῶν ἐλπίδων ὑφίστανται καὶ πλείστοι ἄλλοι ἀνθρώποι κατ' ἐκάστην ἡμέραν. Ὁ δὲ χρόνος ἰατρεῖται τὰ πάντα.

Ἀλλὰ τὰ αἰσθημὰ τοῦ ἔρωτος διηγέρθησαν ἐκ νέου καὶ μετὰ μείζονος ἐντάσεως ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Καίῦ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας.

Καὶ ἤδη ἔλαβε πλέον στερεὰν τὴν ἀπόφασιν νὰ δοκιμάσῃ καὶ πάλιν τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ δι' ἀπλῶν ὑπαινηγμῶν, ἀλλὰ δι' ἄρισμένης προτάσεως γάμου.

Καὶ ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν προσηθάνθη τὸν σκοπὸν τοῦτον τοῦ Καίῦ καὶ ἐνέπεσεν εἰς σφοδρὸν ἐνδόμυχον ἀγῶνα. Ἡδύνατο λοιπὸν καὶ πάλιν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ μονοτόνου καὶ πλήρους στερήσεως βίου, καὶ νὰ γείνῃ πλουσία, ἰσχυρά, ἀνεξάρτητος! Ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ. Εἰμποροῦσε νὰ εἰπῇ τὸ ὄχι εἰς τὸν Καίῦ, ἂν οὗτος θάπτον ἢ βράδιον ἀπέτεινε εἰς αὐτὴν ἐκ νέου τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

Ἀμφοτέροι ἐτρεμον, προκειμένων νέων ἐκδηλώσεων καὶ ἐξηγήσεων· ὁ μὲν Καίῦ, διότι ἠσθάνετο ὡς προσβολὴν τῆς ὑπερηφάνιας του, νὰ προσέλθῃ καὶ πάλιν παρακλητικῶς πρὸς μίαν γυναῖκα ἣτις τὸν ἀπέκρουσεν· ἡ δὲ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν, διότι εἰς τοὺς παλαιούς διαταγμούς τῆς, προσετίθετο ἤδη καὶ ἡ αἰσχύνῃ, νὰ παραδοθῆ εἰς ἀνδρα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἠρνήθη τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἔρωτος. Δὲν θὰ εἶχε δίκαιον ὁ κόσμος νὰ λέγῃ ἔπειτα ὅτι ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο ἀνδρῶν ἦτο ἡπατημένος; Ἡδύνατο μία γυνὴ νὰ χαρίζῃ τὴν καρδίαν τῆς κατὰ τὰς ἐκείναις περιστάσεις; Διότι ὁ κόσμος — ὁ κόσμος κρίνει πάντοτε κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ κλίνει πάντοτε εἰς τὴν παραδοχὴν ὅτι αἱ πράξεις τοῦ πλησίον ἔχουσι ἀγενῆ ἐλαττήρια.

Ὅτε ὁ Καίῦ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κόμητος Σλειβεν κατέλιπε

τὴν Κλεμεντίναν Ἰουλίαν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τότε ἡ Μερτσέδες, ἣτις εἶχε παρατηρήσῃ τὰ πάντα περὶ αὐτῆς ἐν σιωπῇ μὲν ἀλλὰ μὲ ζῶντὰ βλέμματα, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ τῇ εἶπε:

«Εἶνε νόστιμος! ἀλήθεια; Πόσον φυσικό, πόσον ἀνοιχτό καὶ ἔλκυστικό εἶνε τὸ φέρομύο του! Αὐτὸς εἶνε ἀνδρας! Ἰουλίαν. — (Ἡ Μερτσέδες ἀνόμαζε τὴν ἀδελφὴν τῆς πάντοτε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα). — Λές, τώρα ποῦ 'πεθανε ὁ πατέρας του, νὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐδῶ καὶ νὰ κατοικήσῃ 'ς τὸ παλάτι του;»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν συνῆλθεν ἀφνης ἐκ τῶν ὄνειροπολησῶν τῆς καὶ παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν τῆς δυσηρεστημένη καὶ ἀπορούσα: «Τί εἶπες; Μερτσέδες;»

Ἡ Μερτσέδες ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ προσέλαβε χλευαστικὴν ὄψιν. «Ναί, εἶπα καὶ τι! Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Δὲν ἀξίζει νὰ τυπαθῆ.»

«Ὁμίλησες περὶ τοῦ κόμητος Καίῦ. Τὸ ἤκουσα καλά, ἂν καὶ ἤμουν ἀφρημένη. Ναί, ἔχεις δίκιο. Εἶνε ἐξαιρετὸς ἀνδρας.»

«Γνωρίζεσθε λοιπόν;»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν κατένευσε. «Ἦτο τότε μαζί με τὸν κόμητα Φέλιξ 'ς τὸ Ἄμβοθρον» εἶπε.

«Ἄ — ἄ! ἔτσι!» ἀνεφώνησεν ἡ Μερτσέδες μὲ ὀλάνοικτον στόμα καὶ παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν τῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μὲ ἐταστικὸν βλέμμα.

«Ἄφησε δὲ τὲς ἀνοησίες, Μερτσέδες!» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν μετ' ὀργῆς «Γίνου ἐπὶ τέλους ὀλίγον τι σοβαρώτερη καὶ φρονιμώτερη, καὶ μὴ τροχίζεις τὴ γλώσσά σου εἰς ὅλα τὰ πράγματα.»

«Πόσον κακὴ εἶσαι!» ἐφώναξεν ἡ Μερτσέδες δυσηρεστημένη. «Κακὴ; Εἶμαι σοβαρὰ καὶ ἔχω λόγους νὰ εἶμαι τοιαύτη. Αἱ ἀστειώτητές σου εἶναι ἀτοποι καὶ ἀκαιροί, σήμερα ὅπως πάντοτε. Εἶσαι προπετῆς, ἀπερίσκεπτος καὶ πολλάκις πολὺ ἀνόητος.»

Ἡ Μερτσέδες ἐκίνει σπασμαδικῶς τοὺς ὀλίγον τι μακροὺς, ἀλλὰ χιονολευκὸν δακτύλου. Ὑπὸ τὴν πολυπτυχον ἐσθῆτα ὀγκοῦτο τὸ στήθος καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἤστραπτον ἐπὶ ταῖς μομφαῖς τῆς ἀδελφῆς.

«Δὲν ἴσουν ποτὲ νέα! Δὲν ἴσουν ποτὲ νέα, Ἰουλίαν;» ἠρώτησε καὶ ἐστάθη μὲ ὑψωμένην καὶ ἀγέρωχον τὴν κεφαλὴν καὶ μὲ πεισματῶδη ἐν τῷ προσώπῳ ἔκφρασιν ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς τῆς.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐνεφανίσθη ἡ γηραιὰ κόμησσα Σλειβεν. «Τί συμβαίνει πάλιν;» ἠρώτησεν ἀνήσυχος.

«Ἡ Ἰουλίαν μὲ ἐπιπλήττει, ὅπως πάντοτε, χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες μετ' ὀργῆς.

«Εἶνε ἀνυπόφορος;» ἐψιθύρισε ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν, τῆς ὁποίας τὸ τραχὺ καὶ σκοτεινὸν πρόσωπον ἐφαίνετο σήμερον εἰ ἀπεχθέστερον ἢ ἄλλοτε. Ἐν τῇ μελαίνῃ πενθίμῳ ἐσθῆτι ἡ φραιότης αὐτῆς ἐπηξάνετο, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐν τῇ ὀργίλῳ καὶ πεισματῶδει ἐκφράσει εἶχε τὴν στιγμήν ταύτην ἀπαίσιόν τι καὶ ἀπεχθές.

Κατὰ βῆθος ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ συνεφώνουν καὶ συνεννοοῦντο κάλλιστα. Ἐσέβοντο ἀλλήλας ἄνευ αἰσθημῶτος ἀγάπῃς. Ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ μυχῷ τῆς καρδίας τῆς ἠσθάνετο ἡ γηραιὰ κόμησσα εὐχαριστήσιν τινα ἐπὶ τῇ ἀπομακρύνσει τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας ἐκ τοῦ οἴκου, ἂν καὶ κατ' ἀρχὴν προετίμα νὰ τίθει πρὸς τὸ μέρος τῆς προγονῆς τῆς, ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἶχεν ἄδικον, παρὰ νὰ φαίνεται μεροληπτοῦσα ὑπὲρ τῆς ἰδίας θυγατρὸς τῆς.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην λοιπὸν, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ καλά καλά τί συνέβη, ἐπέπληξε τὴν Μερτσέδες διὰ τὴν προπέθειάν τῆς καὶ τὴν διέταξε νὰ μὴ δώσῃ πλέον καμμίαν ἀφορμὴν εἰς ἐριδας πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο ΒΑΣΙΛΟΠΙΑΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, μετὰ σχετικοῦ ἀρθριδίου (ἐν σελ. 49).
2. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΙΤΣ, Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΡΩΣΣΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ (ἐν σελ. 53). — Ἐγεννήθη ἐν Πιερουπόλει τῇ 6 μαΐου 1868.
3. ΤΙ ΕΝΝΟΕΙΣ; Εἰκὼν ὑπὸ Εὐγενίου Klimsch (ἐν σελ. 57).
4. Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ καὶ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΤΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ (ἐν σελ. 60). Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας ὀνομάζεται Μουτσουχίτο, ἐγεννήθη τῇ 3 Νοεμβρίου 1852 καὶ ἐνυμφεῦθη τῇ 9 Φεβρουαρίου 1869 τὴν νῦν αὐτοκράτειραν Χαρὸυκο.